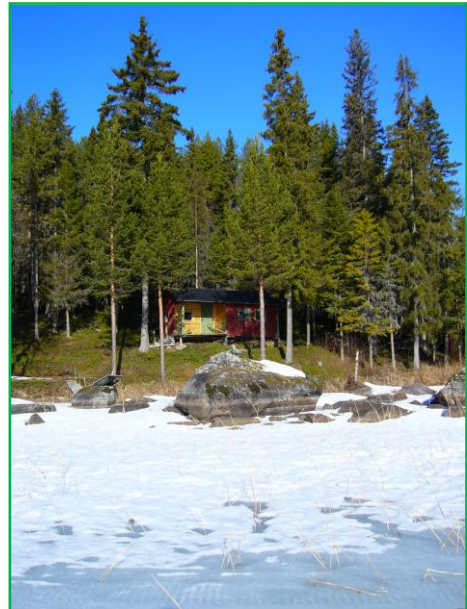

Vår lutande stuga

Det brummar fortfarande i öronen fast jag stängt av bilmotorn. Sextio mil är långt att åka. Det sätter inte bara spår i öronen. När vi öppnar bildörren hoppar katten ut och lunkar stelt nedför den smala stigen.

En doft av varm skog fyller bilen. Det susar en frisk vind i de mäktiga granarna. Vi lastar på oss det allra nödvändigaste ur vår packning och följer katten. Det onödiga, det vi inte har användning för men ändå släpar med oss varje år, kan vi hämta i morgon. Vi hör sjöns vågor slår mot stenarna, och skymtar rött och svart mellan granstammarna. Stugan! Äntligen, och vi har tur. Det svarta taket är vänt upp mot den blå skyn. Katten sitter på den väderbitna trappen och spanar efter möss.

Vi ställer ner packningen i blåbärsriset och jag går runt stugan mot uthuset. Uthuset som hade blåst omkull en gång när vi kom hit en sommar. Jag hämtar domkraften medan hustrun plockar fram några brädstuppar från under huset. Efter den nödvändiga ritualen får vi upp dörren. Vi måste hissa eller sänka rätt del av stugan för att överhuvudtaget kunna öppna dörren. Katten springer in och efter kommer hustrun fullastad med det vi har med oss. Det hörs ett våldsamt brak i det inre av huset. Jag suckar! Jaha nu har hon glömt bort sig igen. Jag går in och gräver fram hustrun vid den bakre väggen. "Jag glömde" kvider hon. "Kommer du inte ihåg hur det gick för våra gäster förra året" frågar jag? Man kan förstå att det är svårt för nykomlingar, men vi som återkommer år efter år borde ha lärt oss. Själv har jag också dåligt minne och har ramlat in i bakre väggen några gånger.

När vi beskriver vår lilla stuga tror folk att vi bor i ett torn. Vi har köket överst, rummet i mitten och sovkammaren längst ner och hela ytan är bara 25 kvadratmeter. Huset ligger mycket vackert i en granskogssluttning på stranden (i år ja, säger hustrun) av den stora och vackra Betarsjön. Sluttningen är ganska brant och marken består av mjäla. När mjälan blir mättad med vatten rör den sig ner mot sjön. Vissa delar av huset följer efter. Med andra ord, huset lutar en aning (mycket, säger hustrun). Vi vet aldrig när vi kommer hit åt vilket håll stugan är vänd och hur stor lutningen är. Det enda som är vågrätt är sjön. Om det är vindstilla förstås.

Men man vänjer sig. Efter lite övning vet vi att man ska ha tummen under grötfatet för att inte mjölken ska rinna ur. Dryck får vi i oss genom sugrör och en flaska fäst i snöre runt halsen. Vi brukar oftast hålla oss till

trögflytande maträtter men ibland längtar vi efter soppa och då kommer tummen till användning. Vi är nog ensamma om att steka både tjock- och tunnpannkakor samtidigt och i samma stekpanna. Men vi har ju övat i flera år så det är inga problem för oss. Våra gäster kan ha problem ibland. Men å andra sidan återkommer aldrig samma gäster. Vi hade en hund för många år sedan. Hon vande sig snabbt att sitta på golvet vid den sida dit bordet lutade. Vår hund var välgödd efter semestrarna.

Efter en tids vistelse i detta lutande paradiset och när vi sedan återvänder till det rätvinklade livet, kan vissa fenomen uppstå. Till exempel den egendomligt lutande ställningen och tummen under tallriken när vi äter. För att inte tala om det mycket speciella sättet att gå på.

Men vi återvänder år efter år för att koppla av och njuta av omgivningarna. Småaker som lutande hus står vi ut med.

©LarsH